

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 9/2020-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Čarnogurským, Grösslingová 6 – 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 674/2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 674/2015 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava III prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 674/2015 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 415,51 € (slovom štyristopätnásť eur a päťdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Čarnogurského, Grösslingová 6 – 8, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti ústavnej s'ťažnosti [REDAKOVANÉ] nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 9/2020-13 z 15. januára 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 674/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v napadnutom konaní okresného súdu vystupuje v procesnom postavení žalobcu proti žalovanému, ktorým je Slovenský zväz tanečného športu, o. z., Škultétyho 1, Bratislava (ďalej len „žalovaný“). Sťažovateľ uviedol, že proti žalovanému podal na okresnom súde 16. novembra 2015 žalobu (žaloba podaná na okresnom súde elektronicky 12. novembra 2015 a následne písomne osobne na okresnom súde podaná 16. novembra 2015, pozn.), v ktorej napadol, že žalovaný mu v roku 2014 neudelil najvyššiu národnú (domácu) rozhodcovskú licenciu „S“. V podanej žalobe napádal dôvody, pre ktoré mu nebola táto licencia zo strany žalovaného udelená. Zároveň v podanej ústavnej sťažnosti uvádza, aké následky pre neho má neudelenie uvedenej licencie zo strany žalovaného. Vo vzťahu k tomu uviedol, že finančne tak bol ukrátený o sumu ročne v priemere 2 900 € a nemajetkovú ujmu, spočívajúcu podľa jeho vyjadrenia v jeho izolácii od vývoja v tanečnom športe, vyčíslil na sumu 10 000 €, pričom na tieto skutočnosti poukázal s ohľadom na ním požadované finančné zadosťučinenie, ako to je uvedené v petite jeho ústavnej sťažnosti.

3. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že do dňa podania ústavnej sťažnosti v napadnutom konaní okresného súdu nebolo uskutočnené ani jedno ústne pojednávanie. Uviedol, že prvé pojednávanie bolo nariadené na 10. september 2018, avšak z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne bolo zrušené. Následne bolo nariadené druhé ústne pojednávanie na 24. október 2018, avšak aj to bolo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne zrušené.

4. Sťažovateľ uviedol, že listom z 26. septembra 2018 podal predsedovi okresného súdu v zmysle § 53 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) žiadosť o odstránenie priet'ahov v konaní. Na žiadosť dostal od podpredsedníčky okresného súdu odpoveď listom z 25. októbra 2018, v ktorom uviedla: „... *Vzhľadom na celkovú dĺžku konania hodnotím Vašu sťažnosť ako dôvodnú a vec budem naďalej sledovať.*“ Dodal, že situácia v napadnutom konaní okresného súdu je taká, že dosiaľ nebolo nariadené ďalšie pojednávanie. Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že okresný súd postupom v napadnutom konaní porušil ním označené základné právo na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej náležom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava III. porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez prietáhov v právnej veci sťažovateľa proti Slovenskému zväzu tanečného športu, vedenej na Okresnom súde Bratislava III. pod spisovou značkou 7C/674/2015, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Okresný súd Bratislava III. je povinný vec spisová značka 7C/674/2015 bez prietáhov prerokovať a rozhodnúť.

3. Ústavný súd zaväzuje Okresný súd Bratislava III. zaplatiť sťažovateľovi finančné odškodnenie vo výške 15 000.- € (pätnásť tisíc) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľ má nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia v plnom rozsahu.“

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

6. Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti od okresného súdu vyžiadal súdny spis týkajúci sa napadnutého konania okresného súdu, ako aj prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní okresného súdu.

7. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 78/2019 zo 14. februára 2019 ústavnému súdu doručenom 20. februára 2019 priložil chronológiu procesných úkonov okresného súdu v napadnutom konaní.

8. Po prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie okresný súd zaujal stanovisko prípisom sp. zn. Spr. 69/2020 z 26. februára 2020, v ktorom podpredsedníčka

okresného súdu vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednania ústavnej sťažnosti a v prílohe zaslala vyjadrenie zákonnej sudkyne.

9. Sťažovateľ v podaní z 11. marca 2020 k stanovisku okresného súdu uviedol, že k vyjadreniu okresného súdu nemá žiadne pripomienky a zároveň vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednania jeho ústavnej sťažnosti.

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

K obsahu súdneho spisu okresného súdu v napadnutom konaní

11. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh, vyjadrení odporcu, ako aj na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu zistil tieto podstatné skutočnosti o priebehu napadnutého konania:

- 12. novembra 2015 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľa,
- 15. februára 2016 bol daný pokyn konajúceho vyššieho súdneho úradníka na zaslanie písomnej výzvy sťažovateľovi na zaplatenie súdneho poplatku,
- 22. apríla 2016 sťažovateľ zaplatil súdny poplatok,
- 20. februára 2017 bolo okresným súdom vydané uznesenie č. k. 7C 674/2015-38, ktorým okresný súd vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadril k podanej žalobe,
- 30. júna 2017 bolo okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie žalovaného,
- 11. augusta 2017 bolo okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie sťažovateľa k vyjadreniu žalovaného,
- 10. mája 2018 bolo okresným súdom vydané uznesenie č. k. 7 C 674/2015-54, ktorým súd vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadril k písomnému vyjadreniu sťažovateľa,

- 23. mája 2018 bolo okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie žalovaného,
- 11. júna 2018 bol daný písomný pokyn konajúceho vyššieho súdneho úradníka na predloženie spisu zákonnej sudkyňi na nariadenie termínu pojednávania,
- 25. júna 2018 bol daný písomný pokyn zákonnej sudkyne na nariadenie termínu pojednávania na 10. september 2018,
- 5. septembra 2018 bolo okresným súdom zaslané právnym zástupcom sporových strán oznámenie o zmene termínu pojednávania s tým, že okresný súd ruší pojednávanie nariadené na 10. september 2018 z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne,
- 25. septembra 2018 bol daný písomný pokyn zákonnej sudkyne na nariadenie termínu pojednávania na 24. október 2018 spolu s pokynom na zaslanie písomnej výzvy pre právneho zástupcu žalobcu na doloženie prekladu ním navrhovaného dôkazu a písomný pokyn zákonnej sudkyne na zaslanie písomnej výzvy právnemu zástupcovi žalovaného,
- 5. októbra 2018 bol okresnému súdu sťažovateľom doručený preklad dôkazu,
- 22. októbra 2018 bolo okresným súdom zaslané právnym zástupcom sporových strán oznámenie o zmene termínu pojednávania s tým, že okresný súd ruší pojednávanie nariadené na 24. október 2018 z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne,
- 3. januára 2019 bol spis sp. zn. 7 C 674/2015 z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti konajúcej zákonnej sudkyne pridelený náhodným výberom prostredníctvom technických prostriedkov súdu inej zákonnej sudkyňi,
- 16. januára 2019 bol spis fyzicky predložený novej zákonnej sudkyňi, ktorá následne dala vo veci pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi, aby vykonal úkony súdu v súvislosti so skúmaním podmienok konania a prípravou pojednávania,
- na 28. máj 2020 je v napadnutom konaní nariadené pojednávanie.

IV.

Právomoc ústavného súdu, ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a vyhodnotenie postupu okresného súdu

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Súčasne sa domáha aj vyslovenia porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

15. Ústavný súd zdôrazňuje, že právo na konanie bez zbytočných prieťahov, resp. právo na prejednanie veci v primeranej lehote je potrebné vnímať ako integrálnu súčasť práva na spravodlivý súdny proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. *„Časový horizont toho, kedy sa účastník konania dočká konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradiel celkovej spravodlivosti konania. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa rozmazávajú kontúry spravodlivosti tak v očiach priamych účastníkov konania ako aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti a verejnej mienky. Celkovo sa tak oslabuje kredibilita štátnej moci a osobitne moci súdnej. Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, jeho inštitúcie a v právo, čo je základná podmienka pre fungovanie legitímneho demokratického právneho štátu.“* (Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1094/09 z 23. septembra 2009).

16. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach, v ktorých sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

17. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

18. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, pričom podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp aj v čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESĽP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko,

m. m. II. ÚS 32/02, III. ÚS 241/2017, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií preto ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

20. V súvislosti s posúdením prvého kritéria, t. j. právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že nezistil, že by sa prejednávajúca vec vyznačovala faktickou (skutkovou) či právnou zložitou, ktorá by spôsobila predĺženie konania. Navyše, na mimoriadnu zložitú napadnutého konania, ktorá by ospravedlňovala jeho doterajšiu dĺžku, nepoukazovala ani podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti. Hodnotením tohto kritéria s poukazom na úkony vykonané v napadnutom konaní ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by mohla akýmkoľvek spôsobom ospravedlniť prieťahy v napadnutom konaní.

21. Ústavný súd sa ďalej zameril na posúdenie ďalšieho kritéria, ktorým je správanie samotnej osoby, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri skúmaní obsahu spisu okresného súdu nezistil také správanie sťažovateľa ako strany sporu napadnutého konania, ktoré by prispelo k zbytočným prieťahom v napadnutom konaní a neboli zistené ani žiadne okolnosti, ktoré by mohli byť v tomto zmysle pričítané na jeho ťarchu.

22. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní ako tretie kritérium pre posúdenie vzniku zbytočných prieťahov a s tým spojené porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť príslušného štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 33/99), ktorú z hľadiska jej dôsledkov nepochybne možno považovať za neefektívnu činnosť.

23. Po preskúmaní obsahu spisu predloženého okresným súdom v tejto veci ústavný súd konštatuje, že na celkovej dĺžke napadnutého konania sa podieľal predovšetkým okresný súd, ktorého podstatné pochybenie spočíva v jeho neefektívnej činnosti súvisiacej s rozhodovaním o žalobe sťažovateľa. O neefektívnom postupe okresného súdu v napadnutom konaní svedčí najmä skutočnosť, že okresný súd v priebehu prvých troch rokov po podaní žaloby sťažovateľom doručoval len písomné vyjadrenia sporových strán na vzájomné vyjadrenia. K nariadeniu prvého pojednávania vo veci pristúpil až pokynom zákonnej sudkyne z 25. júna 2018. Následne pojednávania nariadené na 10. september 2018 a 24. október 2018 boli zrušené z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne. Po prerozdelení veci novej zákonnej sudkyňi 3. januára 2019 táto vo veci nariadila pojednávanie až po roku a pol na 28. máj 2020, ktoré bude prvým pojednávaním vo veci po vyše štyroch rokoch od podania žaloby sťažovateľom.

24. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu (poukázaním na vyjadrenie zákonnej sudkyne, pozn.), že prietahy boli spôsobené vysokým počtom nevybavenej súdnej agendy a nedostatkom personálneho aparátu, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nemožno prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na sporové strany, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu sporových strán (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013).

25. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k vzniku zbytočných prietahov, a tým k porušeniu základného

práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výrokovej časti nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

26. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

27. Vzhľadom na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výrokovej časti nálezu).

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

29. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

30. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 15 000 €, čo zdôvodňuje finančnou ujmu spôsobenou jeho neúčastou na medzinárodných tanečných súťažiach a jeho „izoláciou“ z medzinárodného vývoja v tanečnom športe.

31. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

32. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie, celkovú dĺžku namietaného konania, a aj skutočnosť, že dĺžka napadnutého konania bola spôsobená najmä neefektívnou činnosťou okresného súdu. Ústavný súd zároveň aplikoval zásadu spravodlivosti a riadil sa úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocítovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, a nie náhrada finančnej ujmy.

33. Ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie pre sťažovateľa podľa citovaného čl. 127 ods. 3 ústavy (bod 3 výrokovej časti nálezu).

34. Vo zvyšnej časti, t. j. nad rámec priznaného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €, ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výrokovej časti nálezu).

VI.

Trovy konania

35. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

36. Ústavný súd v súlade s § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastúpením v konaní pred ústavným súdom. Pri rozhodovaní ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2018, ktorá bola 980 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2019. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia

za 2 úkony právnej služby v sume 163,33 € vyplývajúce z obsahu spisu vykonané v roku 2019 (1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. podanie ústavnej sťažnosti) a 2 x režijný paušál v sume 9,80 € v súlade s § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čo spolu predstavuje sumu 415,51 € vrátane 20 % dane z pridanej hodnoty, ktorej platiteľom je právny zástupca sťažovateľa (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi odmenu za právny úkon – odpoveď na výzvu ústavného súdu z 11. marca 2020 vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v tomto podaní neuviedol žiadne skutočnosti okrem oznámenia, že súhlasí s upustením od ústneho pojednania jeho ústavnej sťažnosti.

37. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Jána Čarnogurského v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

38. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu